

Sygn. akt. I.C. 1052/17

Dnia 06 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Maria Tokarz

Protokolant : prot. sąd. Daria Burny

po rozpoznaniu w dniu 06 kwietnia 2018 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko J. P.

przy interwencji ubocznej (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego po stronie powodowej

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda Banku (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 86302,39 zł (słownie: osiemdziesiąt sześć tysięcy trzysta dwa złote trzydzieści dziewięć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie – od dnia 23 lutego 2017 r. do dnia zapłaty i należność tą rozkłada na raty w kwotach po 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) miesięcznie płatne do dnia 10 -tego każdego miesiąca z tym, że niezapłacenie dwóch kolejnych rat w terminie spowoduje natychmiastową wymagalność całej należności,

II. umarza postępowanie w części dotyczącej kwoty 15000 zł (piętnaście tysięcy złotych),

III. zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda Banku (...) S.A z siedzibą we W. kwotę 10478 zł (dziesięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt osiem złotych) z tytułu kosztów postępowania,

IV. pozostałe koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi.

SSO Maria Tokarz

Sygn. akt I C 1052/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6.04.2018 roku

Pozwem inicjującym przedmiotowe postępowanie, złożonym w sądzie w dniu 16.05.2017 roku strona powodowa Bank (...) SA domagała się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i orzeczenie, aby pozwany J. P. zapłacił na jej rzecz kwotę 101.302,39 zł, na którą składają się: kapitał w kwocie 100.699,23 zł, odsetki umowne w kwocie 603,16 zł (naliczone od dnia 29.09.2016 r. do dnia 22.02.2017 r.) z dalszymi odsetkami od dnia 23.02.2017 roku od kwoty kapitału tj. od kwoty 100.699,23 zł, według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów prowizji pobranej od uiszczonej przez stronę powodową od pozwu opłaty sądowej oraz kosztów zastępstwa

procesowego według norm przepisanych. W przypadku wniesienia sprzeciwu strona powodowa wniosła o wydanie wyroku orzekającego, aby pozwany J. P. zapłacił na jej rzecz kwotę 101.302,39 zł, z odsetkami od dnia 23.02.2017 roku od kwoty 100.699,23 zł, według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów przewijki pobranej od uiszczony przez stronę powodową od pozwu opłaty sądowej oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając pozew strona powodowa podniosła, że zawarła z pozwanym w dniu 21.08.2015 roku umowę kredytu gotówkowego numer (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków określonych w umowie co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień złożenia pozwu wynosiło 103.622,94 zł. Powyższe zadłużenie zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku o nr (...) z dnia 16.05.2017r. Na płatne i wymagalne zadłużenie stwierdzone wyciągiem z ksiąg banku składają się: kapitał w kwocie 100.699,23 zł, odsetki umowne w kwocie 603,16 zł (naliczone od dnia 29.09.2016 r. do dnia 22.02.2017 r.), odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 2.320,55 zł (naliczone od dnia 23.02.2017 r. do dnia 15.05.2017 r.) Strona powodowa wskazała też, że odsetki umowne w kwocie 603,16 zł (odsetki kapitałowe w rozumieniu art. 359 kc) zostały naliczone do dnia poprzedzającego dzień wymagalności, a odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 2.320,55 zł (art. 481 kc) nie stanowią wartości przedmiotu sporu albowiem zawierają się w przywołanych zasadach obliczania dalszych odsetek. Strona powodowa wskazała, że roszczenie objęte niniejszym pozvem stało się wymagalne z dniem 23.02.2017 roku. Pozwany został wezwany do dobrowolnej spłaty zadłużenia, ale wyznaczony mu termin spłaty minął bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 18.05.2017 roku (k. 9) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Nowym Sączu na podstawie art. 505³³ par 1 k.p.c. przyjmując, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości.

W dniu 12.07.2017 roku do sygn. I Nc 100/17 Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu J. P., aby zapłacił stronie powodowej Bankowi (...) SA z siedzibą we W. kwotę 101.302,39 zł z odsetkami od kwoty 100.699,23 zł liczonymi według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie wyższymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie- od dnia 23 lutego 2017r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 4867zł tytułem kosztów postępowania w tym kwotą 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw-k.45.

W terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się rozłożenia świadczenia i kosztów postępowania na raty (k.51-52). Zaznaczył, że pieniądze z kredytu przeznaczył na remont mieszkań, które chciał wynająć. Remont jednak się przedłużył, przez co pojawiły się problemy ze spłatą kredytu. Pozwany podkreślił, że odkąd wynajął mieszkania w kwietniu 2017 roku, posiada comiesięczne wpływy i reguluje raty kredytowe.

Pismem z dnia 28.09.2017 roku (k. 66-67) strona powodowa cofnęła powództwo w zakresie kwoty 15.000 zł, którą uiszczył w ratach pozwany. Wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 86.302,39 zł wraz z odsetki umownymi w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 23.02.2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania.

Na rozprawie w dniu 29.11.2017 roku-k. 74 pozwany wskazał, że powodowy Bank zbył wierzytelność przysługującą mu wobec niego na rzecz D. (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. W związku z umową cesji zwrócono się do pełnomocnika powoda o zajęcie ostatecznego stanowiska w sprawie, w szczególności czy powód podtrzymuje powództwo i w jakim zakresie. Strona powodowa nie wykazała się w związku z powyższym żadną aktywnością.

Jednocześnie pozwany podał, że jest w stanie spłacać zadłużenie ratalnie po 2.400 zł miesięcznie. Zgodził się również na cofnięcie częściowe pozwu dokonane przez stronę powodową w piśmie z dnia 28.09.2017r.

Pismem z dnia 16.01.2018 roku (k. 77-78) D. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty jako obecny wierzyciel pozwanego na podstawie art. 192 pkt 3 kpc złożył oświadczenie, iż wstępuje w miejsce powodowego Banku i w związku z tym popiera wytoczone powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty należności głównej zgodnie z żądaniem pozwu wraz kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Z ostrożności procesowej, na wypadek braku zezwolenia pozwanego na wstąpienie w miejsce strony powodowej, Fundusz wniósł o potraktowanie subsydiarnie tego pisma jako interwencji ubocznej po stronie powodowej i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W piśmie z dnia 12.02.2018 roku pozwany sprzeciwił się wstąpieniu D. (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w charakterze strony powodowej na zaprezentowanych przez ten podmiot warunkach. Pozwany wskazał, że Fundusz wezwał go do zapłaty 12.483,94 zł, mimo tego, że cały czas reguluje spłaty rat i spłacił raty zaległe, których nie uregulował z powodu chwilowych problemów finansowych. Pozwany podał, że nadal chciałby płacić zadłużenie ratałnie według raty w wysokości 2.200-2.400 zł-k.108.

W piśmie z dnia 14.03.2018 roku-k.116 D. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, potwierdził, że jest nabywcą wierzytelności pozwanego. Jego zdaniem pozwany nie kwestionuje istnienia, wysokości oraz zasadności dochodzonego roszczenia, wyrażając jednocześnie wolę spłaty zadłużenia w tytułu umowy kredytowej w ratach. Pozwany dokonał uznania długu dochodzonego w tej sprawie. „Niewłaściwe uznanie długu” jest aprobowane w doktrynie i orzecznictwie jako podstawa do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. W piśmie z dnia 12.02.2018 roku pozwany uznał dług, a tym samym roszczenie powoda jest istniejące i wymagalne.

Na rozprawie w dniu 6.04.2018 roku (120) pozwany podtrzymał swoje oświadczenie o braku zgody na wstąpienie w miejsce powoda nabywcy wierzytelności tj. D. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Pozwany podtrzymał też, że chce spłacać dalej należność bankowi w kwocie 2400 zł miesięcznie. Nie kwestionował wysokości ograniczonego przez powoda żądania wyrażonego w piśmie z dn.28.09.2017r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. P. zawarł z Bankiem (...) SA z siedzibą we W. w dniu 12.08.2015 roku umowę kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie 120.000 zł z przeznaczeniem na finansowanie bieżących potrzeb konsumpcyjnych lub inny dowolny zadeklarowany cel w tym spłatę zobowiązań kredytowych w Banku lub innych bankach na zasadach ustalonych w umowie, Regulaminie kredytowania klientów indywidualnych, będącego integralną częścią umowy, ustawie z dnia 12.05.2011 roku o kredycie konsumenckim, ustawie z dnia 29.08.1997 roku prawo bankowe.

Od udzielonego kredytu bank pobierał odsetki według stawki stałej. Oprocentowanie kredytu wynosiło 7,99 % w stosunku rocznym -par 2 ust 1. W przypadku gdy oprocentowanie określone w ust 1 przekroczy czterokrotność stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, Bank zastosuje oprocentowanie równe czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP.

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 152.149,09 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 8,42 % i została wyliczona jako całkowity koszt kredytu, o którym mowa w ust 5 pkt 2 wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym- par 4 ust 5 i 6. Zabezpieczeniem spłaty kredytu były uzyskiwane przez kredytobiorcę dochody-par 5. Kredyt miał być płatny w 72 równych ratach. Pozwany zobowiązał się do terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek zgodnie z umową i harmonogramem spłat stanowiącym jej integralną część-par 5 ust 1 i 2.

W przypadku powstania zaległości w spłacie raty lub odsetek kredytobiorca był zobowiązany do ich niezwłocznego uregulowania. O powstaniu zaległości w spłacie kredytu lub odsetek Bank zawiadamiał pisemnie kredytobiorcę, wyznaczając w zawiadomieniu termin do dobrowolnej zapłaty wymagalnego zadłużenia. Kredytobiorca zobowiązał się pokryć odsetki od należności przeterminowanych wraz z kosztami wysłanych przez Bank upomnień lub zawiadomień,

zgodnie z obowiązującą taryfą. Spłaty należności Banku zaliczane były w następującej kolejności na poczet: opłat i prowizji (1), kosztów poniesionych przez Bank a powstałych z przyczyn Kredytobiorcy o których mowa w par 9 ust 3 (pkt2), odsetek (3), rat kredytu (4). Należności przeterminowane z w.w tytułów były pobierane w pierwszej kolejności z zachowaniem w/w stopniowania- par 8. Oprocentowanie należności przeterminowanych było równe czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, które na dzień zawarcia umowy wynosiło 10 % w stosunku rocznym -par 10 ust 1. Bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i żądać spłaty całej należności z tytułu kredytu odsetek i innych kosztów lub żądać dodatkowego zabezpieczenia kredytu w przypadku naruszania warunków umowy.

(dowód: umowa kredytowa z aneksami k. 21-24 z harmonogramem k.29, oświadczenie o poddaniu się egzekucji bakowej k. 29)

Pozwany J. P. zaprzestał spłaty zobowiązania kredytowego pod koniec 2016 roku. Prowadził firmę budowlaną i w okresie zimowym nie pracował z uwagi na martwy sezon w sektorze budowlanym. Kredyt zaciągnął celem inwestycji i remontu w mieszkaniach, które następnie planował wynająć i z tak uzyskanych dochodów chciał regulować raty kredytowe. Remonty mieszkań przedłużyły się jednak, zatem pozwany nie osiągnął zysku z ich najmu. Nie miał środków na opłacenie rat kredytowych. Nie zwracał się do Banku z informacją o swojej sytuacji i nie prosił o prolongatę w spłatach rat.

(dowód: zeznania pozwanego k. 120/2 0:15:12)

Pismem z dnia 29.12.2016 roku powodowy Bank wypowiedział pozwanemu umowę kredytową i wezwał go do zapłaty całej wierzytelności w ciągu 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Bank uznał, że pozwany mimo wezwania go do zapłaty nie uregulował należności w terminie. Zadłużenie określono na 104.832,64 zł, w tym nieprzeterminowany kapitał na kwotę 98.259,82 zł, nieprzeterminowane odsetki na kwotę 43.62 zł, przeterminowany kapitał na kwotę 5.835,93 zł, przeterminowane odsetki na kwotę 663.91 zł, odsetki karne 29,36 zł. Jednocześnie Bank informował, że wpłata w ciągu 30 dni od otrzymania wypowiedzenia całości zadłużenia przeterminowanego kapitału powiększonego o bieżące odsetki, przeterminowanych odsetek, odsetek karnych, naliczonych kosztów oraz terminowa spłata najbliższej wymagalnej raty kredytu zostanie potraktowana jako zgoda na uznanie wypowiedzenia kredytu przez Bank za bezskuteczne i utrzymanie dotychczasowych warunków umowy kredytowej.

Pismo z wypowiedzeniem pozwany otrzymał w dniu 10.01.2017 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 25 z dowodem odbioru k. 27-28)

W dniu 16.05.2017 roku stosownie do regulacji art. 95 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140 poz. 939 z późniejszymi zmianami) strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanego na 101.302, 39 zł, na które złożyły się kwota 100.699,23 zł tytułem kapitału, kwota 603,16 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 29.09.2016 roku do dnia 22.02.2017 roku, kwota 2.310,55 zł tytułem odsetek za opóźnienie od dnia 23.02.2017 r. do dnia 16.05.2017 r. Bank oświadczył, że w/w roszczenie jest wymagalne. Ponadto informował pozwanego, że naliczy dalsze odsetki od kwoty kapitału tj. 100.699,23 zł od dnia 17.05.2017 roku w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 20)

Pismem z dnia 19.06.2017 roku powodowy Bank informował pozwanego, że jego zadłużenie z umowy nr (...) na dzień 19.06.2017 roku wynosi 102.764,57 zł, żądając spłaty tej kwoty na wskazany rachunek bankowy do dnia 29.06.2017 roku. Informował też pozwanego, że wystąpił na drogę sądową.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania k. 18-19)

Po wypowiedzeniu umowy kredytowej pozwany wpłacił na rzecz Banku kwotę 15.000 zł łącznie (w dniu 6.04.2017 roku 1400zł, w dniu 11.04.2017 roku 1000 zł, w dniu 1.06.2017 roku 600 zł, w dniu 2.06.2017 roku 1200 zł, w dniu 29.06.2017 roku 2400 zł, w dniu 24.07.2017 roku 1200 zł, w dniu 25.07.2017 roku 1200 zł, 3.08.2017 r. 1200 zł, w dniu 16.08.2017 roku 3600 zł, w dniu 20.08.2017 roku 1200 zł, w dniu 6.09.2017 roku 1200 zł, w dniu 12.09.2017 roku 1200 zł).

(dowód: dowody wpłat k. 53-59, okoliczności przyznane przez stronę powodową w piśmie z dnia 28.09.2017 roku k. 67)

W dniu 22.06.2017 roku Bank (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarły umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność pozwanego. Umową rozporządzającą z dnia 30.10.2017 roku w/w podmioty dokonały przelewu tej wierzytelności. Według umowy cesji kwota zadłużenia pozwanego łącznie wynosiła 102.888,29 zł (100.699,23 zł kapitału, 603,16 zł odsetek umownych, 1585,90 zł odsetek karnych).

Pismem z dnia 13.11.2017 roku Bank (...) poinformował pozwanego o zawarciu umowy cesji i wskazywał na konieczność kontaktowania się w sprawie zadłużenia z nabywcą wierzytelności. Pismo z tej samej daty dotyczące informacji o umowie cesji skierował do pozwanego GetBack działający w imieniu D. (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. W piśmie tym nabywca wierzytelności określił zadłużenie pozwanego na dzień 13.11.2017 roku na 95.783,17 zł (83.299,23 zł z tytułu należności głównej, 7.196,57 zł z tytułu odsetek naliczonych przez bank, 5.096,67 z tytułu kosztów naliczonych przez bank, 191,70 zł odsetek za opóźnienie naliczonych przez Fundusz od 1.11.2017 roku).

(dowód: zawiadomienia o cesji z dnia 13.11.2017 roku k. 71-73, umowa cesji z dnia 22.06.2017 roku i umowa rozporządzająca z dnia 30.10.2017 roku z załącznikami k. 80-101)

Pozwany J. P. jest żonaty i ma troje dzieci w wieku 8, 11 i 17 lat. Prowadzi firmę budowlaną z dochodem do 6000 zł miesięcznie w sezonie wiosenno-jesiennym. W zimie nie pracuje. Utrzymuje się wówczas z oszczędności zdobytych w pozostałej części roku. Żona pozwanego nie pracuje, pozostaje na jego utrzymaniu.

(dowód: zeznania pozwanego k. 120/2 0:15:12)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony i interwenienta ubocznego, których moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu.

Na podstawie art. 302 par 1 kpc Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania przedstawiciela strony powodowej. Sąd zobowiązał pełn. powoda do tego aby na rozprawę w dniu 6.04.2018 roku stawiła się osoba uprawniona do przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia tego dowodu-k 103. Pełn. powoda nie wskazał takiej osoby. Za stronę powodową nikt również na wyznaczoną rozprawę, się nie stawił.

Zeznania pozwanego Sąd uznał za szczere, rzeczowe i jasne. Pozwany szczegółowo przedstawił okoliczności zawarcia umowy kredytowej, przyczyny zaległości w spłacie rat kredytu i obecną swoją sytuację materialną i rodzinną.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w zakresie sprecyzowanej pismem z dnia 28.09.2017 roku do kwoty 86.302,39 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 23.02.2017 roku do dnia zapłaty.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do legitymacji czynnej powodowego Banku, którą ten zachował mimo zawarcia umowy cesji w dniu 22.06.2017 roku z D. (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym. Z mocy art. 192 pkt 3 kpc zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Do zawarcia umowy cesji doszło w dniu 22.06.2017 roku, przy czym umowę rozporządzającą dotyczącą przeniesienia wierzytelności na nabywcę zawarto

dopiero w dniu 30.10.2017 roku. Odpis pozwu doręczono natomiast pozwanemu w dniu 25.07.2017 roku- k 50. Zbycie prawa, nie pozbawiło zatem z mocy art. 192 pkt 3 legitymacji procesowej biernej zbywcy tj. powodowego Banku. Z chwilą doręczenia pozwu nastąpiła stabilizacja postępowania, dlatego kwestia zawarcia umowy cesji nie miał wpływu na rozstrzygnięcie Sądu. Stabilizacja procesu przez uniezależnienie jego toku od pozaprocesowych czynności dyspozycyjnych stron postępowania nie stoi na przeszkodzie, aby dopuścić zmianę w sytuacjach, w których zarówno obie strony toczącego się postępowania, jak i nabywca rzeczy lub prawa objętych sporem wyrażają zgodę na wejście nabywcy do procesu i zajęcie w nim miejsca strony, która dokonała zbycia rzeczy lub prawa objętych sporem. W przedmiotowej sprawie pozwany nie wyraził jednak zgody na wstąpienie D. (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w miejsce powodowego Banku. Podmiot ten zgłosił jednak interwencję uboczną po stronie powodowej.

Przechodząc do meritum.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1497 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego.

Z przedłożonych przez powodowy Bank dokumentów wynikało, że strony zawarły w dniu 21.08.2015 roku umowę kredytu konsumenckiego nr (...), na podstawie, której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie. Z dokumentu umowy jednoznacznie wynika jakiego zobowiązania i w jakiej wysokości dotyczy. Zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, na dzień 28.09.2017 roku zaległości pozwanego z tytułu zawartej umowy wynosiły w sumie 86.302,39 zł. Strona powodowa wykazała dokumentami, że określona wyżej wierzytelność jej przysługuje i jest wymagalna. Wynika to z wyciągu z ksiąg bankowych i pisma z dnia 28.09.2017 roku, w którym ujęto wszystkie należności jakie pozwany uiszczył na poczet zadłużenia kredytowego już po wypowiedzeniu umowy na łączną kwotę 15.000 zł. Okolicznościom tym pozwany nie przeczył. Przeciwnie nie kwestionował zestawienia dotyczącego jego aktualnego na dzień 28.09.2017 roku zadłużenia. Pozwany nie podniósł również żadnych zarzutów dotyczących wymagalności jego roszczenia, prawidłowości wypowiedzenia umowy kredytowej, sposobu i wysokości naliczenia odsetek. Wprost przyznał, że posiada wymagalne zadłużenie wobec powodowego Banku.

Wobec braku spłaty przez pozwanego na rzecz Banku żądanej sprecyzowanym pozwem kwoty, Sąd uwzględnił powództwo. Podkreślić bowiem należy, że obowiązek zwrotu kredytu przez kredytobiorcę jest jego podstawowym obowiązkiem wymienionym w art. 69 ust. 1 pr. bank. i oddaje istotę umowy kredytu, do którego odwołuje się art. 3 ust 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Strona powodowa domagała się również odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 23.02.2017 roku do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Zobowiązanie pozwanego wobec Banku jako przeterminowane podległo oprocentowaniu wyższemu, według czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, które na dzień zawarcia umowy wynosiło 10 % w stosunku rocznym - par 10 ust 1.

Sąd co do zasady uwzględnił żądanie pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na miesięczne raty w kwotach po 2400 zł płatne do każdego 10-tego każdego miesiąca. Przepis art. 320 kpc pozwala sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc szczególnie rzadkich, niecodziennych lub nadzwyczajnych na odroczenie wykonania wymagalnego roszczenia jeżeli ma charakter pieniężny przez rozłożenie go na raty. Przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o

okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową (por. wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 409/14, LEX nr 1677131).

Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie tego przepisu. Przede wszystkim powodowy Bank nie rozważył możliwości restrukturyzacji zadłużenia pozwanego, gdy informował go o przyczynach braku spłat rat kredytowych i uregulował zaległości. Sąd wziął też pod uwagę, że w zasadzie trudności finansowe pozwanego były ograniczone czasowo i zakończyły się z początkiem 2017 roku, gdy udało mu się z dochodem wynająć posiadane mieszkania. Z tego źródła pozwany czerpie regularny dochód, który przeznacza na spłatę zadłużenia kredytowego. Ponadto z pracy zawodowej jest w stanie pokryć bieżące koszty utrzymania rodziny. Uwzględnienie wniosku pozwanego nie będzie zatem stanowiło rażącego pokrzywdzenia powoda, skoro pozwany jest w stanie spłacać zadłużenie kredytowe ratalnie na poziomie 2400 zł miesięcznie, uwzględnivszy jego miesięczne i bieżące wydatki na utrzymanie oraz dochody jakie osiąga. Sytuacja wierzyciela też nie ulegnie zmianie skoro kredyt miał być płatny ratalnie do sierpnia 2021 roku. Sąd zagwarantował jednocześnie, że w sytuacji braku spłat w terminie kolejnych dwóch rat cała należność zasądzona wyrokiem stanie się natychmiast wymagalna.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądanej pierwotnie pozwem kwoty 15.000 zł na skutek cofnięcia pozwu w tej części przez stronę powodową, przy zgodzie na to cofnięcie wyrażonej przez pozwanego w oparciu o art. 355 par 1 kpc.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 kpc, uznając, że strona powodowa wygrała proces. Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz strony powodowej uiszczoną opłatę od pozwu i koszty zastępstwa prawnego w wysokości 5400 zł w oparciu o par 2 ust 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz 1804).

Sąd nie znalazł jednak podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz interwenienta ubocznego po stronie powodowej kosztów postępowania i te koszty wzajemnie między stronami zniósł.

Art. 107 kpc stanowi, że interwenient uboczny, do którego nie mają zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym, nie zwraca kosztów przeciwnikowi strony, do której przystąpił. Sąd może jednak przyznać od interwenienta na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił, zwrot kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami procesowymi interwenienta. Sąd może także przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązane do zwrotu kosztów. Według poglądu reprezentowanego w nauce i praktyce koszty należne interwenientowi ubocznemu sąd może zasądzić na jego wniosek: wyłącznie od przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił -koszty interwencji-(orzeczenie SN z dnia 30 października 1956 r., 3 CR 741/56, OSPiKA 1958, z. 9, poz. 221 z notką J.K., z głosem T. Rowińskiego, PiP 1961, z. 1, s. 148 oraz z omówieniem W. Siedleckiego, Przegląd orzecznictwa, PiP 1959, z. 7, s. 97 i PiP 1962, z. 3, s. 488; także T. Bukowski, Rozstrzyganie o kosztach procesu cywilnego, Warszawa 1971, s. 133).

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy miało zbycie wierzytelności w toku postępowania sądowego, gdyż nie zmanilo sytuacji stron postępowania. Bank po zawarciu umowy cesji mógł cofnąć powództwo, jednak konsekwentnie podtrzymał swoje stanowisko. Na zawarcie umowy cesji pozwany nie miał żadnego wpływu, trudno go zatem obarczać dodatkowymi kosztami poniesionymi przez interwenienta, który w zasadzie powtórzył stanowisko procesowe powodowego Banku.

SSO Maria Tokarz